

17 Ιουλίου, 1992

[Α. Ν. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

MOUSTAFA SOULMI,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5643).

- Ποινή — Παραμονή στη Δημοκρατία της Κύπρου μετά τη λήξη της άδειας παραμονής κατά παράβαση του άρθρου 19(1)(λ) του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου, Κεφ. 105, όπως τροποποιήθηκε από τους Νόμους 166/87 και 50/88 — Λευκό ποινικό μητρώο — Επιβολή ποινής φυλάκισης τεσσάρων μηνών — Δεν κρίθηκε έκδηλα υπερβολική. 5
- Ποινή — Αποτρεπτική ποινή — Εξατομίκευση — Δεν πρέπει να εξουδετερώνει τον αποτρεπτικό χαρακτήρα της ποινής.
- Ποινή — Επιμέτρηση — Ανώτατη ποινή που προβλέπεται από το Νόμο — Είναι ενδεικτική της έκτασης της σοβαρότητας των αδικημάτων και πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής. 10
- Ποινή — Εμπίπτει κατά κύριο λόγο στις αρμοδιότητες του πρωτόδικου Δικαστηρίου.
- Ο εφεσείων, Σύριος, εξασφάλισε προσωρινή άδεια παραμονής για πέντε μέρες δηλ. μέχρι τις 24 Φεβρουαρίου 1991. Όμως έμεινε στην Κύπρο μέχρι τις 17 Μαΐου 1992 οπότε και συνελήφθηκε στη Λεμεσό. Παραδέχθηκε ενοχή και του επεβλήθη η πιο πάνω ποινή φυλάκισης την οποία εφεσίβαλε σαν έκδηλα υπερβολική. 15
- Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση και απεφάνθηκε ότι: 20
1. Η μεγάλη συχνότητα διάπραξης από αλλοδαπούς παρομολών αδικημάτων όπως και το αδίκημα για το οποίο βρέθηκε ένοχος ο εφεσείων δημιουργεί την αναγκαιότητα για επιβολή αποτρεπτικών ποινών από τα Δικαστήρια. 25
 2. Η προβλεπόμενη από το νόμο ανωτάτη ποινή πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής όπως και το

είδος της ποινής που πρέπει να επιβληθεί.

3. Η επιβληθείσα ποινή δεν είναι νομικά εσφαλμένη ή έκδηλα υπερβολική.

Η έφεση απορρίπτεται.

5 *Υπόθεση που αναφέρθηκε:*

Τσουλόφτας v Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 391.

Έφεση εναντίον Ποινής.

10 Έφεση εναντίον της ποινής από Moustafa Souilmi ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 18.5.1992 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 7154/92) στην κατηγορία της παραμονής στη Δημοκρατία της Κύπρου μετά τη λήξη της άδειας παραμονής του κατά παράβαση του άρθρου 19 (1) (λ) του Περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου, Κεφ. 105 και καταδικάστηκε 15 από Γλ. Μιχαηλίδη, Α.Ε.Δ. σε φυλάκιση 4 μηνών.

Εφεσείων εμφανίζεται προσωπικά.

Γ. Παπαϊωάννου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους εφεσίβλητους.

20 Α. Ν. ΛΟΙΖΟΥ, Π. ανέγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο εφεσείων είναι Σύριος και έφθασε στην Κύπρο μέσω του αεροδρομίου Λάρνακος στις 19 Φεβρουαρίου 1991. Του δόθηκε άδεια προσωρινής παραμονής ως επισκέπτη μέχρι τις 24 Φεβρουαρίου 1991, δηλαδή για πέντε μέρες. 25 Μετά τη λήξη της άδειας παραμονής του δεν εγκατέλειψε την Κύπρο όπως όφειλε διότι, όπως εξήγησε ο ίδιος, δημιούργησε εν τω μεταξύ χρέη και ήθελε να εργαστεί για να τα ξεφλήσει χωρίς να έχει εξασφαλίσει την άδεια του Λειτουργού Μεταναστεύσεως.

30 Στις 17 Μαΐου 1992, ο Αστυφύλακας Αγιώτης βρήκε τον εφεσείοντα στην οδό Γλάδστωνος στη Λεμεσό, έλεγξε τα στοιχεία του και διαπίστωσε ότι βρίσκεται παράνομα στην Κύπρο, τον συνέλαβε και τον μετέφερε στον Αστυνο-

μικό Σταθμό Λεμεσού. Εκεί κατηγορήθηκε στη γλώσσα του και απάντησε ότι δεν ε γνώριζε ότι έπρεπε να ανανεώσει την άδεια παραμονής του.

Ο εφεσείων παραδέχθηκε ενοχή στην κατηγορία παραμονής στη Δημοκρατία της Κύπρου μετά τη λήξη της άδειας παραμονής του, κατά παράβαση του άρθρου 19(1) (λ) του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου, Κεφ. 105, όπως τροποποιήθηκε από τους Νόμους 166/87 και 50/88, και του επιβλήθηκε ποινή φυλακίσεως τεσσάρων μηνών. 5 10

Όπως παρατηρεί ο πρωτόδικος Δικαστής τους τελευταίους μήνες έχουν εκδικαστεί στην επαρχία Λεμεσού εκατοντάδες υποθέσεις αλλοδαπών, κυρίως αράβων, οι οποίοι έρχονται νόμιμα στην Κύπρο και στη συνέχεια αντί να την εγκαταλείψουν μένουν εδώ χωρίς άδεια παραμονής. 15

Η ανώτερη προβλεπόμενη ποινή από το Νόμο είναι δώδεκα μήνες φυλάκιση και/ή προστίμο χιλίων λιρών. Θα πρέπει να τονισθεί ότι η προβλεπόμενη από το νόμο ανωτάτη ποινή είναι ενδεικτική της έκτασης της σοβαρότητας ενός αδικήματος και τούτο είναι στοιχείο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής όπως και το είδος της ποινής που θα επιβληθεί. 20

Ένας άλλος παράγοντας που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη είναι η μεγάλη συχνότητα με την οποία παρόμοια αδικήματα διαπράττονται, όπως συμβαίνει και με αυτό για το οποίο βρέθηκε ένοχος ο εφεσείων, είτε αυτά παρουσιάζονται σε μια πόλη είτε σε μια περιοχή είτε και σε ολόκληρη την Κύπρο. Σε τέτοιες περιπτώσεις τα Δικαστήρια οφείλουν να επιβάλουν αποτρεπτικές ποινές. 25 30

Όταν δε διαπιστωθεί η αναγκαιότητα επιβολής αποτρεπτικής ποινής, ο παράγων της εξατομίκευσης της ποινής δεν πρέπει να υπεισέρχεται σε έκταση τέτοια ώστε να εξουδετερώνει τον παράγοντα αυτής της αποτροπής. (Βλέπε μεταξύ άλλων *Τσουλόφτας v. Αστυνομίας* (1990) 2 35

5 Α.Α.Δ. 391. Η εισήγηση του εφεσεύοντα ότι θα ήθελε να επιστρέψει στην οικογένεια του και το γεγονός ότι δεν βαρύνεται με προηγούμενα, αποτελούν στοιχεία σχετικά με το άτομο του τα οποία ήσαν ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστή και τα οποία είναι φανερό ότι λήφθηκαν υπόψη.

10 Κατά την κρίση μας δεν υπάρχουν, στην παρούσα περίπτωση, περιθώρια για να ανατρέψουν την αρχή ότι η επιβολή ποινής εμπίπτει κατά κύριο λόγο μέσα στις αρμοδιότητες των πρωτοδίκων Δικαστηρίων και ότι το Δικαστήριο τούτο δεν επεμβαίνει εκτός αν η επιβληθείσα ποινή είναι εσφαλμένη νομικά, πράγμα που δεν συμβαίνει στην έφεση αυτή, ούτε και υπήρξε ισχυρισμός περί τούτου, ή ότι είναι έκδηλα υπερβολική, πράγμα το οποίο δεν βρίσκουμε να υπάρχει στην έφεση αυτή.

15 Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται.